

**NIKA ZA SMEJ
V ZDRAVILI-
ŠKOM CENTRI
str. 3**

**ČRTE IN
ČRKE
str. 5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 22. marca 2001 * Leto XI, št. 6

100 knjig o 100 vasnicaj

Vöodebrali naš Gorenji Senik tö

„Veseli smo, da naša ves ma svojo monografijo. Moram se zavaliti vsejm, steri so nam pomagali, Ministrstvi za kulturno dediščino, Županijskemi sveti in Državni slovenski samoupravi. Tau knjigo vsakši mirno leko obrača, tak mladina kak starejši. Leko go ponidimo tistim tö, steri so odšli iz te vesi pa vsakšomi, steri radšte takše monografije.“

Po kratkom koncerti sinčarskoga pevskega zbora je s temi pozdravnimi račami odpro kulturni večer župan Gorenjoga Sinika **Martin Ropoš** 9. marcíuša v kulturnom domi na Gorenjom Siniki. Tam so nutpokazali monografijo o Gorenjom Siniki, štere knige o vesi je napisala Marija Kozar. Kak vi tö gvüšno vejte, na Vogrskom so za milenijsko leto vödali 100 knjig o 100 vesnicaj na Madžarskom in med te so vöodabrali naš Gorenji Sinik tö.

Kak je član uredniškega odbora serije *Péter Balázs* iz Budimpešte pravo, lepše bi prej nej mogli posvetiti milenij na Vogrskon kak s prezentacijo té 100 vasnic, s šterimi vasnicami se tak niškenej spravlo žitka svejta. Gosti iz glavnoga mesta se je tau tö calau vidlo, ka je dosta mladi tö bilau na kulturnom večeri.

Vodja prosvetnega oddelka *Sarolta Kapiller* iz Sombor-

tela pa je tak pravla, ka se Gorenjeseničani leko štíma-jo, ka so njino ves tö vöodabrali od več gezaro vogrski vesnic in ka majo Marijo Kozar, štera je té knige napisala. Gospa je pravla, ka una dobro razmej manjšinske probleme, ka je una tö od več kak gezaro kilomejtarov daleč prišla na Madžarsko, s Sekeljškoga na Romanskom. O knjigaj Gorenji Senik pa tak misli, ka je v njij štenjé za mlajše ranč tak kak za vözraščene. Strašno se ji vidijo naše pripovejsti. Una je tö dojparštejla monografijo in je vidla, ka so porabski Slovenci dostakrat mogli zdoma na Vogrsko, na

Štajersko ali v Dajčland, ka so si malo nika prislužili za svojo držino. Tisti najbole žalavi so prej na slejdnje zato don vsigder domau prišli, ka ji je rojstni dom vsigdar domau vlejko. Gospa Sarolta pa je o tom tö govorila, ka naj stariške, dejdecke in babice iz té knige gorštejo svojim vnúkecon, malim mlajšan, ka so zgodnice v njej leipe kak angelge. Pa zdaj, ka pomalek mašéramo prauti Europski uniji, skrb mejmo, naj nam ovi ne znosijo tá naše indašnje vřednosti, in iz Europe samo ti sto prejkvzemimo, ka je rejsan vřednost, ka uni tö zavolé dosta bovlina in nič

vředni del majo.

Urednik železnožupanij-skih šestih knjig *Dr. Ferenc Gyurácz* pa je o tom gučo, ka un trnok rad má Slovence, vejpa je un prej prvi 10 mejsecov svojoga življenja tö na Dolenjom Siniki dožoživo, ka sta njegviva stariša tam bila škonika v 50-ajlejtaj. Slovence lübi zato tö, ka je prej ranč slovenski narod biu tisti, s šterim vogrski narod nikdar v zgodovini nej emo kakši vekši problemov. Un kak urednik je gvüšen, ka se iz knjig Gorenji Senik od Marije Kozar prej *sami Sinčari* tö leko dosta navčijo. Tau tö

prosi, ka Slovenci pa Madžari ne smejmo zgübiti svojoga slovenstva in madžarstva s tem, ka mo v Evrop-sko unijo.

Avtorica *Marija Kozar* pa je pravla, ka je monografija Gorenji Sinik nej samo *njeno* delo, liki *vsej tisti*, dosta Sinčarov tö, šteri so s svojimi dokumenti, kejpami, pripovejsti, tanačami ali drugim pomagali.

Kniga se leko küpi par župani na gorenjesinčarski samoupravi.

Na konci sta *Kitti Virovec* v slovenski rejči in *Kata Čato* pa v vogrski odlično gorparštele eno pripovejst iz knjig o sojenicaj, iz štere smo zvödali, ka človek leko dela, ka ške, ka ma je dano, ka ma je naprej spisano, toma ni kak ne more vuji.

V drugom tali kulturnoga večera je gorstaupila šaularska lutkovna skupina s svojgo nauvo igro. Če rejsan so prej samo malo cajta meli za probe, so zato don lapau tá zošpilali svojo nauvo pripovejst. Zato don geste nikšo vüpanje, ka vsi naši mladi vendrak zato don ne pozabijo svojo matarno rejč - od toga pa do ranč uni meli največ aska, in eške več zado-volstva. Uni, ki tisto, ka jim je Baug dau - ne zavržejo.

Francek Mukič

Marija Kozar Mukič: Felsőszölnök-Gornji Senik

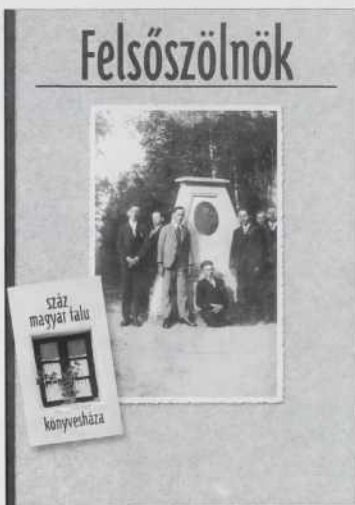
Izhodišče za raziskovanje zgodovine porabskih vasi

V seriji 100 vasi ob 1000-letnici ustanovitve madžarske države je konec lanskega leta izšla knjiga Marije Kozar Mukič o Gornjem Seniku.

Avtorica je knjigo predstavila na Gornjem Seniku 9. marca. Ob 1000-letnici prihoda Madžarov v Karpatski bazen so izšle knjige o županijah, zdaj pa so se odločili za proučevanje življenja na vasi, tudi v narodnostnih naseljih, v petih knjigah pa bodo opisani madžarski kraji izven sedanjih državnih meja. Knjiga o Gornjem Seniku je izšla v 900 izvodih v madžarsčini, s povzetki v slovenskem, nemškem in angleškem jeziku. Razdeljena je na trinajst poglavij, tekst pa lepo dopolnjujejo številne fotografije. Simbolična je tudi naslovnica s posnetkom trojnega kamna, ki označuje stičišče držav Avstrije, Madžarske in Slovenije, ter je kraj, kamor v času »železne zaveze« Gornjeseničani niso smeli, zdaj pa je tu vsakoletno srečanje in druženje prebivalcev treh držav.

»V enajstih poglavjih se ukvarjam z zgodovino vasi, v dveh poglavjih pa je opisana tradicionalna ljudska kultura. Knjiga je torej predvsem vpogled v zgodovino Gornjega Senika, medtem ko sem leta 1988 opisala predvsem način življenja Gornjeseničanov v 20. stoletju. Pri delu so mi pomagali tudi arhivarji, kajti doslej ni nihče raziskoval zgodovine Gornjega Senika ali

drugih slovenskih krajev na Madžarskem. Zato je knjiga tudi dobro izhodišče za raziskovanje zgodovine drugih porabskih vasi.«

razmislija avtorica.

Na vprašanje, ali je med brskanjem po arhivih našla kaj posebno zanimivega, je omenila podatke iz leta

1640, ko so v vas ob božiču vdrl Turki in skupaj z drugimi prebivalci odpeljali tudi duhovnika. Gornjeseničani so prosili zemljiškega gospoda Ádáma Batthyányja, naj reši iz suženjstva njihovega dušnega pastirja, kar mu je tudi uspelo. Zanimivi so tudi podatki iz najnovejšega obdobja, zlasti v partijskih dokumentih, ko so od leta 1940 do 1980 Gornjeseničani živeli za »železno zaveso«. Kmetje so imeli težave pri mlačvi, ki je bila na skupnem prostoru, medtem pa jim je primanjkovalo slame za kritje streh. In kaj pripravlja zmeraj radovedna raziskovalka Marija Kozar Mukič? »Prosili so me, naj napišem monografijo o Slovincih na Madžarskem. Dela sem se že lotila in knjiga bo v Budimpešti izšla v madžarsčini, pozneje pa še v slovenskem in angleškem jeziku.«

eR

Leko, ka samo ge ne razmej?

Dobro sam se navčila že tak pred petdesetimi leti, ka človek, če dela, vrednost (u)stvari. Tau vrednost – sploj pa če si go s svojimi rokami, s svojim trüdom, švicanjom napravo – po pravom poštuješ, skrb maš, šparaš, not talaš pa tak tala.

Če na pavarsko delo mislimo, moremo priznati, da je tau žmetno delo, ne visi samo od toga, kak si posado, žeo, liki tam je vrejmen, süča ali mokroča, tam je divjačina... Zakoj pavar sadi, seja? Da bi leko žeo. Pa te samo mislite na tau, da ma divjačina vse zaniča. Oberne se k kakšomi uradi, se tauži, te ma tak pravijo, ka naj se prej ne tauži, vej prej škoda baude vöplačana. Samo ka je pavar takši, da neške penaze za pauv, liki pauv. Ške žeti tü. Tisto je pravo.

Dobro se spominjam, gda sam mala bila pa smo pri stauli sejdl, smo obedivali. Moj brat je gnauk samo eden mali falaček krüja doj pod sto zbažlo pa je te tak delo, ka se je prej nika nej

zgodilo. Depa moj oča je tau vse vido. Eden cajt je čak, ka pa ka se pojep doj prigne pa ga gorvzema. Depa nej. No pa te tak, kak če bi grun vdaro, je daubo po glavej. V tistoj minuti je pod stolom bio, je falaček krüja gorvzema pa ga je mogo küšniti. Guča je pa nej bilau od toga. Tau je bio red.

Drgauč smo pa brali sad. Grozje tü. Tü pa tam je edna edna jagoda doj z groza spadnila v travo. Vsakšo smo mogli iz trave vöpoiskati pa lüčiti v košaro. Ka je prej Baug dau pa je človek pridelo, se ne smej nika zaničiti.

Zakoj mi je tau na pamet prišlo? Štejla sam etognauk v novinaj, ka so prej na meji 32 gezero kartonov cigretlinov najšli v ednom kamionu, steri je te cigretline šverco. Pa so te po zakoni tau vse zažgali. Prva liki bo stoj tak pravo, ka vala Baugi, ka so cigretline zažgali, vej je pa prej kaditi nej zdravo pa prva liki bi mislili, da reklamamo delam cigretlinom, bi zatok nika povedala. Dojan lüstvo tak pauva – gde zrašte – kak kakšokoli drugo rastlino, žito, pšenico, krumpline. Od toga, ka so tau zaničili, do lüdje kadili tadale, dojan do pauvali tadale. Če poglednemo naš rosag, mammo vnaugo lidi brez dela, brez doma, mammo vnaugo socialni problemov. Etakšo blago, ka dobijo na granicaj, bi leko odali pa s tejmi pejnazi rešovali socialne probleme tü. Najbole pa zatok tau etak mislim, ka žau, ne zaničavajo samo dojan, liki jestvino, gvant, vse takšo, ka se šverca, stero bi našim »srmakom« leko ponüdili. Tiste, steri švercajo, naj pošteno poštrafajo, da pa sad človeškoga dela naj se ne zaniči. Tak bogati smo pa dun nej?

Leko, ka bi zakone mogli baukše narediti?

I. Barber

Lepau je, če se brigajo

Po porabski vasnicaj se vsebole vidi, da sami vaščani iz dobre volje tü kaj napravijo. Pomaleg se v vsakšoj vesi prebudjajo nistarne civilne organizacije zvün tiste, štere so po vasnicaj že tradicionalno nevzaue (gasilci, cerkveno društvo).

Na Dolenjom Seniki mammo lejpi farof. Zidina je že dugo lejt prazna, pa povejmo vö, zapuščena. Eni moški v vesi – Gabor Lazar, Imre Monek, Števan Barabaš – so si tak mislili, da bi malo kauleg zidine red naprajli, bi velko trnje, grmauvje vözrezali pa malo lepšo okolje naprajli pri zidini. Tau se njim je pršikalo,

cejlak ovak vogleda zdaj od zvüna ta zidina.

Na Dolenjom Seniki se s tejm ne dokonča obnavljanje. Planirajo eden sklad (alapítvány), s sterim škejo cerkev obnoviti. Od toga vam napišem malo kesneje.

Vala moškom za delo pa ranč mi nej trbej povedati, ka stau pa staukrat telko dela čakamo od vaščanov tistega reda, gda de se cerkev obnavljala.

I. B.

Nika za smej v Zdraviliškem centru

Slovenska samouprava Monošter-Slovenska ves pa Slovenska zveza sta 10. marca za den žena z lejpim programom pozdravljala žene v Kulturnom domu v Slovenski vesi. Če smo že svetili žene, so moški ranč nej vupali priditi. Depa za semen smo zatok meli dva domanjiva, zvójn nastopajoči pojbov, moškov.

fifikaška. Depa kakoli sta dobro vösfundala svojo hištorijo te dve ženske, pravica je zatok döjn vöprišla, kak pri vsakšoj svinjariji. Doktor je pa svojo poščenje pa glavau na konci tü vcejlak zgübo. Kaj bi pa te ena čistilka (takaritónö) nej mejla temo za vöklajfat. Vej pa ona med pucanjom pisarn (iroda) vsefale papire

nazaj držala, bi mi, na mojo sramoto, štja kaj drügo tü leko vujšlo. Igro vsebinsko (tartalmilag) vsakši leko razmej, nej si trbej pamet trejti, zmišlavati, samo požirati norije, stera so v življenji ranč nej smeja, litji največkrat djaukanje vrejdnä. Živo istino je, sto žalost ma, špot tü ma.

Zvójn igralcov je (h)vala vrejdnä gospa Irena Kalamar, stera je sama napisala igro, je igralce navčila ka pa kak naj špilajo, no, štja sama tü dobro špila pa vse tau z dobre vole.

Z enoga veselija smo v drügo spadnili. Dja, če je pa sakalauska folklorna skupina s svojo mladostjo takšno karžnost prinesla med nas! Mladi pari v lejpoj noši, (gvanti) ranč ne morejo nej biti lejpi. Gda so nam pa med djukanjom, skaus s smeječimi obrazi zaplesali svoje plese, so štja stauci steli plesati pod nami. Za svoj dober program so si dekle nika posebnoga zaslüžile. Če smo že v takšnoj stejski bili z moškimi, ženam se pa döjn ne šika takšnoga reda rauže prejkdavati, smo presenetili gospauda Srečka Kalamara iz Trdkove, naj gorapozdravi (vošči) mlade deklet, ženske v folklorni skupini. Depa tak se vidlo, ka so se naše mlade staukrat bole presenetile (meglepödték), gda so s klinčecom vred tri pusine (poljubčke) dobile, (na Vogskom sta samo dva v šegi) od mladoga, gospočkoga gospauda. Vü-pamo, ka njemi tü nej bilau žau, ka nam je tau včino. Baugše bau, če naši moški tü gora vzemajo tau dobro šego.

Moram pa po(h)valiti publiko, ženske, stera so se dala pozvati te večer pa so skauz z nastopajočimi čutili. So s

Gledališka skupina Tromejnik iz Trdkove nam je zašpilala igro z naslovom „Zdraviliški center“ (Szanatórium). Za sceno so gorapostavili eno sobo za betežnike pa eno sobo za brbejra, padara, s tejm en tau sanatorija. Dva igralca sta nam tazešpilala, od koj se pogučavajo, ka delajo največkrat, kak leko enoga drügoga gorapotegnejo betežnike. Kakšne čüdne stvari se leko zgodijo z oženjenimi moški, steri svojo ženo držijo za najlepšo pa najbaugšo na cejlo s svejti pa z ledjeni, steri se namesto deklin raj spravljajo z včjanjam. Vrag se je samo te vöskazo (brezi toga, ka bi njiva vedla), gda sta betežnika dobila obisk, mauž svojo ženo, pojep pa svojo mater. Padar, steri je prej trno dober doktor, dosti dela, je pravičen, je samo za betežnike, njega niške ne mora podkupiti, kak je medicinska sestra tau na začeti prajla nam, steri smo te eške dali valati. Na, vej sta njega tü v grejsprajla te dve žene. Dja, ženska pamet je

leko taprešte, vöpgledna, vse čuje, ka ji nej trbej, ka pa ne čuje pa ne vidi, tisto pa leko vidi prejk klüčavnice pa tak, ka vöje nakeli na zaprejta dvera. Ka poskrivo ma vözvej, tisto mora vözlobotati, če glij prvini vidi kakšnoga mojstra, njau veseli, če se ona s tejm „znanjom“ tü leko vömeče. Depa Bauggo je, bola povedano, doktor go je tü pokaštigo s svojimi nebeskim lažom.

Če bi bola podraubnoma pripovedjala o igri, se bojim, ka bi že preveč bilau za tiste, steri ste jo ške nej vidli. Tau enkratno komedijo trbej videti. Igralci so tak špilali kak profesionalci, samo dosta bola naravno. Nej bi vejdlä povedati, sto je bijo najbaugši, ka so svojo vlogo vsi tak zašpilali, ka smo se vživeli v resnično življenje. Ka je štja za nas porabske Slovence fejs dobro, komedija se špila v žmanom domanjom guči. Smejšno je pa tak, ka se je človek tak leko smejau, ka so ma skonze vöprišle. Mena, če bi nej fejs

Papiri pripovedjajo

Ovseni krü v Števanovci

Kak ste že leko šteli v naši novinaj, 1549. leta so Števanovci k Andovcam slišali z Otkauvcim pa Dolencim vred. V Andovcaj je bila biroviya za štiri vesi.

Števanovčani so Törkom - Osman paši v Sremskem Karlovcu (Vojvodina) - podložni gratali 1622. leta. Pred tem so Törki ves gorvužgali, samo 5 iž je ostalo. V robstvo so odpelali 40 lüdi. 1649. leta je bilau v vesi 20 ramov. 1690. leta so plačali porce törskomi gospaudi Ahmet agi v Fehérvári pa törskomi sultani tö. L. 1721 je bilau v vesi 37 držin. Dva mala birauva sta menje porce plačüvala, kak drügi pavri.

L. 1728 je biu zemelski gospaud opat v Monoštri. 48 držin je vertivalo na mezevaj, štere so bile tarazstraušene po brgaj in dolinaj. Njive so bile pune kamna pa ülince. Dvakrat so sejali v edno njivo, po tistom so go njali počivati 10 lejt. Tě so s štirimi günci njivo zorali (pa eške z lopatov gorkopali), pognojili in tak so samo leko pšenico posejali. Komaj dva kebla pšenice so dobili. Ovseni krü so mogli peči. Travnike so meli v dolinaj, štere je voda poplavela, tak ka so samo slabo krmo leko kosili. Tak malo krme so meli, ka so eške s slamo tö mogli polagati. Paše so nej meli nikanej. Maro so pasli na njivaj, na brgaj pa v gaušči na slabi travi. Malo gorik so meli, depa trnok lagvo vino so dobili z grauzdja. Odati so nej mogli. Malo borovoga lesa/gaušča so meli, ka za kürdjenjě tö nej dojšlo. Nika so nej mogli odavati, zvün duvana (tobaka).

L. 1767 sta bila v Števanovci 52 rama, paverge so meli gaušče pa gorice tö. Vino so leko odavali do 24. aprila. L. 1785 je živel v vesi 429 lüdi v 54 ramaj: 1 dühovnik, 2 purgera, 40 pavrov-vertov, 37 lüdi šteri de erbalo od té pavrov, 38 žilarov, 14 drügi lüdi, 85 sinauv in 212 žensk. Cerkve eške nej bilau, v Traušče so ojldi k meši.

L. 1828 so bili v Števanovci 53 rami, 62 lüdi plačüvalo porce. Imeli so 3 günce, 3 breje krave, 10 djalove krave, 6 krav pa je bila več kak dve leti staro.

V Števanovci je živel l. 1863 585 lüdi, l. 1880. 498 lüdi v 102 rami. L. 1948 778 lüdi, 162 držin v 152 rami. (Toga leta je 17 lüdi dobilo v vesi zemlau.)

Šaulo so zozidali kauli 1880. leta, štero je gordržala katoličanska cerkev. L. 1942 se se v šauli včili 203 mlajši v dve jizaj, v dve ramaj. Meli so dva škonika.

Od 1. februara 1937 se Otkauvci tö cü Števanovcam slišijo.

Marija Kozar

svojim smejom pa ploskanjom napelavale, vekšo batrivnost davale tistim, steri so se tröjdili, ka bi nam vse lepši program pokazali pa nas v dobro volo spravili. Vsejm vküper se lepau za(h)valimo, vü-pamo, ka drgauč tü leko računamo na

vas, kak takšno dobro publiko. Nastopajočim, steri ste nas s takšnim veselim programom pozdravljali, samo iskreno leko čestitamo. Za mladino se je pa z balom končo te den.

K. Fodor

OD SLOVENIJE...

DRNOVŠEK NA MADŽARSKEM

Odnosi med Slovenijo in Madžarsko so izjemno dobri in lahko služijo za zgled dobrososedstva, državi pa družijo tudi podobna stališča do glavnih vprašanj v pogajanjih o članstvu z Evropsko unijo, posebej glede prostega pretoka delovne sile ter do položaja v JV Evropi. Tako sta pogovore v Budimpešti ocenila premiera obeh držav, Janez Drnovšek in Viktor Orbán. Predsednik slovenske vlade Drnovšek se je srečal tudi s predsednikom madžarskega parlamenta Jánosom Aderjem, kljub krizi v madžarski vladajoči koaliciji, ki je zaposlovala slednjega. Odpadlo pa je načrtovano srečanje s predsednikom države Ferencem Mádlom, ki je moral zaradi hudega poplavljanja Tisze nujno na severovzhod države, kjer so razglasili izredne razmere.

Med najpomembnejšimi točkami pogovorov med premieroma Drnovškom in Orbánom so bile evropske teme. Po besedah slovenskega premiera sta državi med kandidatki za članstvo najboljše pripravljeni in usposobljeni. Obe pričakujeta, da bosta v unijo sprejeti leta 2003. Kot je dejal Drnovšek, je ta datum optimističen, realen datum za vstop Slovenije pa je po njegovem zagotovo leto 2004. Sicer pa sta sogovornika veliko pozornosti namenila nemški zahtevi po sedemletnem prehodnem obdobju, med katerim za nove članice ne bi veljalo načelo o prostem pretoku delovne sile. Strinjala sta se, da so takšne zahteve za Slovenijo in Madžarsko nesprejemljive.

Tudi o avstrijskem predlogu o oblikovanju strateškega partnerstva Avstrije, Slovenije, Madžarske, Češke, Slovaške in Poljske imata Ljubljana in Budimpešta podobna stališča. Po Drnovškovih besedah državi podpirata "vse oblike čim tesnejšega sodelovanja" na srednjeevropskem območju. Orbán pa je dejal, da gre sicer šele za koncept, ki še ni bil uradno predstavljen, načelno pa nanj gleda zelo pozitivno.

Predsednik slovenske vlade je gospodarsko sodelovanje med Slovenijo in Madžarsko označil kot dobro, čeprav obstajajo še precejšnje možnosti. K njihovem boljše izkoriščanju naj bi pripomogle prometne povezave, ki jih želita državi čimprej vzpostaviti. Orbán je izrazil upanje, da bo železniška proga med Slovenijo in Madžarsko uradno odprta maja letos. Povezava je že zgrajena na obeh straneh, potrebna so le še nekatera dela. Premiera sta obenem izrazila zadovoljstvo, ker sta prometna ministra obeh držav pred kratkim podpisala sporazum o gradnji avtoceste Pince-Tornyiszentmiklós.

Poštvati jih vsakšni den v življenji

2. marcuša je v Slovenskem kulturno-informativnem centru v Monostru Slovenska zveza na Madžarskem ob dnevi žena pripravila za nas ma-

bi nas ženske nej samo na teden poštvati, nego vsaki den v življenji. Na te den so bili z nami tamburaši s Cankove tó. Vodja tamburašov je

tamburašov posebej čestitam, da je v taki visoki starosti še tako aktiven.

Po programi smo šli v razstavno dvorano, gde nas je znauva čako moški kvartet in spojevo porabsko pesem. Gospod Jože Hirnök je nakratko not pokazo gospo Marijo Kozar Mukič. Marija pa nam je v porabskoj reči in madžarsčini predstavila naše porabske pesmi, stere je ilustrala. Slovenske ljudske pesmi se je navčila od svoje stare mame in sledi po porabski vesnicip. To razstavo je vredno poglednoti. Na Marijo Kozar smo leko ponosni, je odlična etnologinja, stera skrbi za tau, da naša mala narodnost ima dosta vse pokazati od naši prednikov. Smo leko (h)valežni njej, da do naša

Odpisani - tamburaški ansambel s Cankove

Kvartet iz Martinja

tere, žene in dekle bogati kulturni program pa grafično razstavo Marije Kozar Mukič Črte in črke.

Program se je začel s spevanjem moškega kvarteta iz Martinja, njini vodja Ciril Kozar je najprva pozdravo nas, ženske. Povedo je, da naj

notpokazo svoj ansambel, v šterom tri generacije vküper igrajo. Skoro vsakšo nauto smo poznali, meni je pesem Bledi mesec z večni danom zašeo za goro, nikak do srca segnila. Že skoro štirideset let sam nej čüla, da bi jo štoj zaigro. Najstarejšomi člani

deca, vnuki, pravniki leko gledali ali prebirali njena dela. Tudi njene grafike so enkratne. Ges si bom še enkrat gvüšno poglednola tau čudovito razstavo.

Hvala vsem, ki ste nas s tem bogatim programom počastili ob dnevi žena.

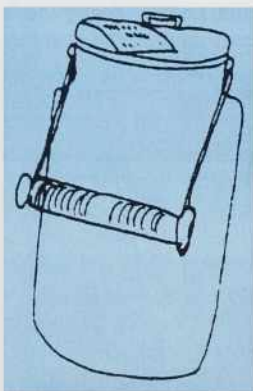
Vera Gašpar

Perec

Gvüšno ste že čüli, ka kakšne norije so delali v Andovcay po večeraj, gda so mleko nosili. Furt so z nakatim vözdelali, v prazno mlečno kanto so nutranalekli kaj. Tau so včasik bile dajce, bujtctjin rep pa ešča bujtctjin nojet so tñ v kanteco djali.

Gnauk so mojo sestro tñ namigali. Pa vejte, kak? Kak vsakši večer, je kanto dola djala pred krčmau pa malo v krčmau šla. Včasik je z drugimi mladi do paunauci tam bila, ka so pripovedjali, ka ovak na vesi gde bi se najšli. Gda je ona kanto vzela, ka de domau üšla, je vidla, ka edna bejla cejdala gora djana: Pridte po perace (vrtanke)! Ona si je včasik brodila, ka go že pa nekaj za norca ma, ka za istino nika nej slobaudno bilau vzeti. Doma je pokazala cejdalo. Mati včasik pravi, sto vej, če je tau istina ali nej. Da pa tau nej

bilau gora napisano, ka ka-ma trbej po perace titi.

Na, na drudji den je mati itak poslala sestro po perace, naj de k Tupini, ka so oni šagau meli perace peči pa davati. Naša Stazika k Tupini pride, lepau se pokloni pa dolasede. Pripoveddajo si, gučijo, gučijo. Aj-aj - sestra si že brodila, ka tñ nika nej vredi. Nika ne gučijo od pe-

racov pa nika ne dajo... Tupini so nej smeli pitati, ka se ne šika pitati, ka zaka je prišla, Stazika pa tñ nej pitala nika nej. Eno pau vöre že gvüšno taodišlo, te gnauk itak pitajo, ka Stazika, zaka si prišla? „Dja, nekaj je na mlečno kanto gora djau eno cejdalo, ka pridta po perace,“ pravi Stazika. „Mi smo tau mislili, ka ste vi napisali.“ Tupini so se samo smajali, ka sto je tau bijo. Ešča sreča, ka so Tupini ranč meli perace spečane pa so Staziki ponöjdili, ka je tam djeja pa zatok eden mali falaček so domau tñ poslali.

Kak naša Stazika de domau, vö po ogradi üšla, že audaleč videti bilau, ka je tak ra-deča kak prpau pa ešča kak čamerna. Mati go samo fejs gleda pa pita: „Ka se je zgodilo, ka je s teuv?“ Vidla je na njej, ka nika nej vredi. „Gde so peraci, že si je zejla po

pauti?“ Sestra pravi na čamerna: „Vejta kakšni špot ste mi napravili, ranč bi nej k njim mogla po perace titi, samo naj bi zvejdla, ka sto ma za norca ma.“

Večer pa nesejo mleko, tak je čamerna bila, ka ranč mleko nej stejla nesti, dapa mogla. Kak so tam vtjup prišli, so si pripovedjali. Gnauk samo Karben Nani pita: „Stazika, zaka si nej po perace prišla?“ Na, mojoj sestri drugo pá nej trbelo - tak je tak dobro volau mejla - pa pravla: „Vi ste tisto cejdalo gora djali na mlečno kanto? Gnes rano sam k Tupini ojdla, tam so pa mislili, ka se mi je zmejšalo.“ „Ja!“ pravijo Karben Nani, „vejpa zdaj že poj po svoje prave perace, če si se zmejšala, pa si nej k tistim üšla, k šterim so te pozvali.“

Valerija Časar

Črte in črke

Za dan žena so v Slovenskem domu v Varaži odprli razstavo Marije Kozar, stera je vsigdar rada malala, risala. Rada bi študirala tipografijo na Akademiji za oblikovanje, dapa zatok, ka se ji je glasilo desetkrat telko, kelko so golvzeli, je nej mejla srečo. Dapa zatok klabajs ešče itak rada v rokē primle pa mala, ilustrira. Njene ilustracije najdete dostakrat v naši novinarji pa v Slovenskem koledari tō.

Da bi vam pa volau naredli, ka bi prišli pogledat razstavo, objavljamo njeni guč, ka je povedala o svoji grafikaj sama na otvoritvi razstave.

Črte in črke je naslov razstave. Črke, litare so tō iz črt, linije. Človek se tak narodī, ka vej ali ne vej risati, malati ali igrati na kakšō šker. Tau mā v rokaj, v srcej. Pauleg toga se eške včiti tō more pa poznati, ka vse so do tistoga mau drūgi naredli. Tau je - umetnostno zgodovino.

Od maloga mau rada rišem, malam. Rada mam knige, črke ali litare. Tau dvaue vkūper pa sploj. Pa naše lejpe slovenske pesmi, štere se se navčila od svoje stare matere pa od drūgi na Gorenjom Siniki in drūgi naši slovenski vesnicaj.

V devetdesetij lejtaj ste te pesmi leko šтели v novinarji *Porabje*. Par vsakšoj pesmi pa se nika namalala. S te pesmi se zdaj en par vōdebrala pa z nauva, na vekši papir namalala, litere z računalnikom zdruknivala. Gnes svetimo ženske. Od 23 ilustracij in pesmi, štere tū vidite, je zvūn edne v vsakšoj guč o ženski. Najstarejša je srednjeveška pesem *Edna ptica priletefja*. V pesmi je Blajžena Devica Marija pod križom stala „jako tužno žalostna“. Rovačka (hrvaška) rejč „tužno“ pomeni, ka žalostno. Tistoga ipa smo Slovenci pa Hrvatke eške gnako gučali, šteri jezik se zove panonski slovanski jezik. Marija je v pesmi nut-pokazana kak človek, kak mati.

Lanjsko leto sem se oženo, spejva pojep. Žena ma je mrla, gda je dejte rodila. Té se pa je čūda zgodila! Dejte je Marija nadojila, Jezoš ga je zibo sam. V pesmi o *Mačiji* je deklīčni mamica

mrla, mačija gé ne dá gesti, piti. Dejtece je z iglicov kopalō grob, ka bi prišlo do mamice. *Dvanajst deklin se je kaupat šlau*, ali ladja se je spreobrnila. Matere se djaučajo za zatopenimi čerami.

Največkrat podje spejvajo o deklaj, o srečnoj ali nesrečnoj lūbezni. *Pojmo na Štajersko*, gledat, kaj delajo lūbice tri. K tretjoj odi fant spat, srčē (h)ladit. *Po cesti deta fanta dva*, preleipe nautē si fučkata, ka k lūbicam pojmeta. Fant je zvōdo, ka si je lūbica zbrala fanta

kvartet iz Martinja. Ti si se oženila, premočno si žalostna, jaz pa ledičen veseu. S tem se potolaži pojep, štero je lūbica tannjala. V pesmi *Snočkar sem grafera daubo*, pa se s tem tolaži, ka „nejt“ je rauža cejl'ga svejta, da je nemreže zapustit“.

Podje so mogli sodakom za dugi lejt. Slobaud so davali lūbicam, držini pa domovini, kak v pesmi *Žalost mene premaguje*: zbaugom luba, lūbica, domovina, domovina, mili moj slovenski kraj. Ali pa: *Lejpa naša domovina*, tam je hišica, ker je bila moja zibelka. Fantič je star 20

djamo. Zvūna naj nihajo njegovo desno roko. Zanjō parvežejo konjička, „naj se konjič jauče, če se lūbica nešče.“

Te pesmi so moški vōnajšli, o sebi spejvajo. Edno pesem se najšla, v šteroj dekla čaka

Marija Kozar in Jože Hirnōk

En tau publike na varaškaj prireditvi

drūgoga, pa kak fejt sta se radiva mēla. Tak veselo je bilo njino srčē, ka prej „na srejdī nad naja lūbezen srčā, sta sedela golobčeka dva“. V pesmi *Sem biu na vesī* pri svojoj lūbici, mati, (h)či pa fant vkūper držijo. Fant škē do mamce priti, naj je oči ne zatauzijo. *Jagrič* je Micko zapelo, una pa je žalostna, ka si je venček zašpajzala. *Pravo sem ti dostakrat*, ne ože ni se, je spejvo nam moški

lejt, more k sodakom, zbaugom dava lūbici, oči, materi.

Podje, moški se v bojni tō spominajo lūbice, žene: „sestra preblūblena, tvoj bratec - žena prelūblena, tvoj mauž na vojskoj pauli leži.“ Sestri rokice podati več ne more, žena pa je nej paulek, ka „svejšō bi dala nejmī v rokē.“ *Tam na viskoj gori* sodak ranjen milo prosi, naj ma skopaj

moškoga, pravi, ka: *Komi se drema*, naj ide spat, jaz ne bom šla, svojega dragoga bom čakala. Do paunači, pa eške cejlj dugi bejli den.

Tiste pesmi, v šteroj dekle, ženske vōošpotajo, pa so pā gvūšno moški vōnajšli. *Palca je trda*, baba če neš dobra, va mela vrajži ples. Tau babico na ramico, zlaudi mi jo dau. *Dragi moj sausad*, posaudi mi kolau, baba pidjana mo pelo domau. *Pika, pauka za gorau*, tista dekla moja bau, pau črejlve, žute šrūmfe, rdeča lica, črne oči. Sivo gleda, na maudri gre, ona bau za mē.

Ta dekla eške dobro vōgle-da, liki tista, za štero spejvajo, ka *Eno takšō bi rad*, kak jo ima moj brat. Má takšē nogē, kak v Beči sojē, glavau, kak mlinško kolau, zobē, kak koza rogē! Kak tista vōgle-da? Leko poglednete na moji ilustraciji. Pa nej samo tau, drūge ilustracije tō poglednite! Baug plati, ka ste prišli na otvoritev!

... DO MADŽARSKE

Dvojezični napisi v Sopronu

Na pobudo nemške manjšinske samouprave v Sopronu je mestna občina sprejela sklep, na podlagi katerega bodo zamenjali nekatere ulične table ter imena ulic navedli dvojezično, v madžarskem in nemškem jeziku. Gre predvsem za ulice v starem delu mesta, ki so tudi nekoč nosile nemška imena. Po oceni nemške manjšinske samouprave je 10 odstotkov sopronskega prebivalstva nemške narodnosti. Starejša generacija, ki še dobro govori nemško, še zmeraj uporablja nemška imena teh ulic. Dvojezični napisi pa bodo pomagali tudi turistom, ki prihajajo v ta obmejni kraj predvsem z avstrijske Gradišanske. Stroške projekta bosta pokrili mestna občina in nemška manjšinska samouprava.

Azil za nekatere Rome v Strasbourgu

Nekateri Romi iz Madžarske (Zámoly), ki so že več kot leto dni v Franciji, so dobili azil od Urada za begunce (OFPRA). Gre za približno 10 ljudi izmed petdesetih, ki so zapustili svojo domovino, češ da jih preganjajo zaradi etnične pripadnosti. Predstavnik za tisk madžarske vlade je izjavil, da je odločitev neutemeljena, toda madžarska vlada se ne bo odzvala, kajti omenjeni urad ne spada med vladne institucije.

15. marec

Praznika meščanske revolucije l. 1848 so se spominjali po vsej državi in tudi v našem mestu. V Monostru se je svečanost začela s polaganjem vencov pri spomeniku padlih herojev. Program v gledališki dvorani so pripravili učenci OŠ Istvána Széchenyija.

Prireditve

- 21. marca bo Zveza borcev iz Pomurja obiskala grob Alojza Škerjanca-Mirka, ki je padel l. 1945 pri Verici.
- 24. marca bo mešani pevski zbor Avgust Pavel gostoval v Trbovljah.

V ČEPINCIH SMO TŮ SVETILI ŽENE

11. marca je Turistično društvo ČEPINCI s celodnevno programom svetilo žene ob dnevi žena. Društvo so ranč same ženske ustanovile lani, etak so letos sprobale oprvim organizirati, vtjuper sprajti program

V desetoj vōri, gda bi se program mogo začniti, se mi je tak vidlo, ka nikoga nede. No, depa potistom! Lüstvo se je sipavalo kak mravle. Ka se mi je posaba fejs vidlo, ka so prišle tak starejše kak mlade ženske, dekle, mlajši

vo žensk? Vej pa tau se šta vejn tũ leko včakamo.

V programi so števanovske ženske, stere vodi glasbena pedagoginja ga. Marija Rituper iz Murske Sobote, pa Laci Korpič s svojimi ženami zapojevali lejpe počasne pa tũdi vesele domanje pesmi. Gda človek poslõjša te pesmi, stere gončijo o nas, o naši starcov, se tak čũti, kak bi vsi Slovenci bili eni, kak bi ranč nej bila granica med nami.

Sakalauvska folklorna skupina je zaplesala beltinske plese, ples z naslovom „O ne vōri“ pa goričke plese, te zadnje ji je navčila ga. Marija Rituper. Mentorca skupine je ga. Elizabeta Kovač iz Monoštra, z Varaša. Svojo skupino nej samo s plesi pripravila redno, liki z eno lejpo porabsko šegov tũ. Na oder je postavila borovo gostũvanje. Folklor je baur vlačila že v Budimpešti, doma v svojoj rojstnoj vesi pa zdaj v Čepincj tũ. Gvušna sam, ka njim nej bilau žau za tau delo, ka so se lidam vseposedik vidli. Za Čepince so se nisterni mladi eštja bola mogli potrõjditi, ka se je zdaj vse samo v slovenskom rejči gončalo, doma pa v dvaujom geziki. Že zatau je vrejdnõ bilau tau pozvanje. Nevola je samo tau bila, ka so tej mladi podje takšen dugi pa kusti baur podrli v sakalauvskej gaušči, v lesej, ka so ga ške s pautnim listom nej mogli zmantrati prek granice Bajjñšeny-Hodoš. Depa, če bi ta vrageča krava že gnauk leko skotila, stera je že več lejtbreja z granicov Čepinci-Verice, bi ga šta vejn brezi pravice, osebnẽ izkaznice leko prej prištõlali. Etak so se Čepincani na mesto bora samo nam leko radũvali.

Med našimi točkami se je za en dugši čas redno napuno oder. Mali mlajši z osnauvne šauke Markovci so z lejpimi pesmimi presenetili publi-

ko. Pesmi so recitali za matere, za ženske, lũstno so popejvali, plesali.

Tak publika, kak organizatorji so bili zadovolni s kulturnim programom. Po obedom je pa vsakši leko noge

gli taum njasti med simpatičnimi najbola simpatičnoga pojba, vej bi nas pa Sakalauvčarge nej pistili nota v ves. Posauditi, ga pa gdakoli leko posaudimo, tau obečamo.

Laci Korpič in ženski kvartet

za te den. Kak mi je predsednica društva ga. Diana Črnko prajla, moštji so njim na velko pomauč bili (kak pri vsakšoj prireditvi), najbolje prej sami možauvi.

pa zbrodite si, tjelko možkov je prišlo vtjuper! Dja tak brodim, ka je tau poštenje tak do organizatorov kak do žensk. Leko, ka bi mi v Porabji tũ mogli meti društ-

Števanovske pevke

Sakalovska folklor

Borovo gostũvanje na odri

pa svoj par võzmantrau, ka njim je mladi goslar davo pod petẽ valaun. Žau nam je, ka smo nekom nika maloga pregrejšili, depa nikak smo nej mo-

Organizatorom se lepau za (h)valimo za pozvanje, želimõ njim ške dosti uspešni programov. O društvi več pa v naslednjõj številki.

K. Fodor

RADIO MONOŠTER
UKV (FM) 106,6 MHz
Od pondejlka do sobote
od 16. do 17. vōre,
v nedelo
od 12. do 14. vōre.

OTROŠKI

Kak sam vido svejt spod stola?

Prvo, ka se spominjam od svoji mladi lejt, je tou, ka sam se najraj špilo pod našim velikim stolom v kūnji.

Tam sam se tak počuto, kak če bi tou biu moj mali ram, moj mali svejt, spod šteroga sam začo spoznavati velki svejt.

Služba

Vsigidar, gda sam vgojno stano, je bila doma samo moja mama. Tou pa zato, ka je moj oča že biu v službi. Na, nej glij vsigidar, v soboto in nedelo je zato biu doma. Dapa med tednom sva bila do obeda z mojo mamo samiva doma. Te sam pa mamo pito:

- *Mama, ka je tou služba?*

- *Tou je takšo mesto, gde si človek za svoj žitek in za svojo držino pejezne skuiper spravlja, mi je moja mama tak pomali ta tumačila tou od službe.*

Tadale sam te več nej spita-vo, liki sam se potegno ta pod sto in si brodo tadale čistak po svoje. Brodo sam si, dokejč je nej prišo domou moj oča.

Še v istoj minuti sam ga začo spitatavi:

- *Čuj, oča! Povej mi, kelko pejnez si gnes skuiper spravo?*

Samo me je debelo pogledno, po tistom pa ške moje mamo. Rouka njemi je sama poiskala žepko in iz nje je potegno puno pesnico droubni pejnez.

- *Telko pa sam dun zaslužo, ka si leko cukre küpiš, mi je dau pejezne, ge pa sam že leto doj po brgej ta prouti bauti.*

Drugi den me je pa migalo, zakoj moja mama ne odi v službo.

- *Vejš, mi je prajla tak, kak če bi že biu trno velki možakar, ge mam službo doma. Skrb mam za našo živino in delam na njivi. Kcuj tomí pa ške küjam pa perem in pu-
cam za cejlo našo držino.*

Tou je moja služba. Moja služba je doma.

Na, tou se mi je trno vidlo, ka geste

takša domanja služba. Dapa, migalo me je tadale. Tak sam si brodo, ka je moja mama cejli den v službi. Tou pa pomeni, ka mora zaslužiti dosta več pejezne kak pa moj oča. Zato sam jo pito:

- *Mama, kelko pa si ti gnes zaslužila za sebe in za našo držino?*

Nika je nej prajla. Odišla je iz kūnje in prišla s punim košarom friški djajc. Košar je djala doj pod sto. Gleda sam tiste djajce in nej sam vedo, ka mi ške prajti. Bole sam ji gleda, menje sam vedo. Bole sam si brodo od tisti djajc, več sam se spita-vo. Več sam se spita-vo, menje sam vedo na tista pitanja ta povedati.

Zato sam te

dun pito moje mamo, ka naj z djajci delam.

- *Ške malo pa pride tisti možakar, ka ji küpüve. Lipou idi ta doj na poštiyo pa čakaj na njegvi auto. Gda njemi je ta daš, pridi nazaj domou, je moja mama tadale grauzala vrnje mlejko.*

Zdaj sam vedo ške menje.

- *Po tistom pa boš neso ške mlejko.*

Zdaj sam že vedo, ka je nika nej vrejdi. Dapa, pito sam ške gnouk.

- *Pejnez te to dobim za djajca pa za mlejko?*

- *Na, vidiš! Tou dobimo na konci mejseca, dapa, tebi pa oči de trbelo nouve lače, meni nouve cipele, malim prasom pa vrastvo, ka do bole zdravi. Tak si brodim, ka za drugo nika ne ostane.*

Te pa takša domanja služba don nej bouška od tiste očove, sam si brodo in čako na mojga oča, ka mo vido, če je kaj zaslužo za mojo žepko.

Miki

Prvič na smučariji

Februarja sem imela možnost, da lahko grem v smučarski tabor. Zelo sem se veselila, ker še nisem bila v takšnem taboru. Rada imam šport in zelo rada bi se naučila smučati.

21. februarja smo krenili v Slovenijo, na Roglo, katera je visoka 1517 metrov. Pot je bila malo utrudljiva, ampak zelo lepa. V taboru sem prišla v skupino začetnikov. Meni je bila zelo všeč okolica, kjer smo bivali, bila je čudovita. Bilo je mrzlo, vedno sem se toplo oblekla. Prvi dan smo že šli na smučarsko progo. Ko sem prvič

stopila na smučke, sem mislila, da bo smučanje zelo preprosto. Toda ni bilo tako. V prvih dneh sem velikokrat padla, nekajkrat tudi s sedežnice, seveda, saj sem bila začetnica. Učitelji so bili zelo poštene in potrpežljivi. Bile so razne proge. Mi, začetniki smo začeli na otroški progi in postopoma smo šli na težjo. Dopoldne in popoldne smo šli smučati. Vsak dan je smučanje šlo bolje, ampak nekajkrat sem še padla. Ne samo smučanje, temveč tudi hrana, prenočišče, bazen in družba, vse je bilo zelo prijetno. Učiti se

smučati je bilo zanimivo. V taboru je bilo super razpoloženje, mnogo sem se smejala. Zadnji dan nismo šli smučat, ker je bil snežni vihar, tako smo prej krenili domov. Na žalost, enkrat se vse dobro konča. Nisem hotela iti domov, ker sem se zelo dobro počutila. Ko sem prišla domov, sem rekla mami, da je tabor bil super in bi prihodnje leto tudi rada šla.

Anita Vajda
Gimnazija Monošter

Bila sem na Rogli

Na gimnaziji sem slišala, da lahko gremo smučat na Roglo od 21. do 26. februarja. To priložnost sem z veseljem izkoristila.

Komaj sem čakala trenutek, ko bom vstopila v avtobus in bom krenili proti Sloveniji. Ko smo se peljali na Roglo, smo gledali skozi okna in videli, da ni snega. Kaj bo zdaj? – smo se

spraševali. Prišli smo na vrh in videli, da je na smučišču sneg. Odložili smo torbe, se malo spočili in že smo šli smučat. Videla sem, da začetnikom gre malo težje. Jaz sem pa bila ponosna, da že znam smučati. Oskrba je bila dobra. Dobili smo zajtrk, kosilo in večerjo. Vsak večer smo še šli kositi v bazen. V soboto pa smo imeli

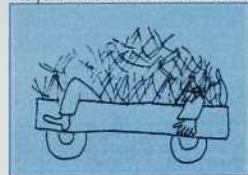
disko. Vsak dan od 9. do pol 12. in popoldne od 2. do 4. ure smo imeli smučarske vaje.

Zelo hitro so minili lepi dnevi in prišel je 26. februar, ko smo se vračali domov. Počutila sem se zelo dobro in sem zelo vesela, da sem dobila to možnost.

Lilla Fasching
Gimnazija Monošter

Kositev

pa ma je delo nikak nej denilo. En par redaup je pokauso, da pa tisti redaupdja so tak krivi bili, ka tau strašno bilau videti.

Tak si je brodo, ka si on malo počine v senci, pa de te tak tadala kosijo. Dapa si nej malo počino, litji dosta. Domanji so ga zaman domau čakali, že je podnek bilau, pa ga itak nej domau bilau. Žena je sina poslala, naj pogledne oči. Dja ka je pa on delo, ešče je itak v spau, dapa že nej v senci, ka je sonce kaulak prišlo. Tak je spau gazda, ka je ešče frko tu. Sin se je te po glavej škraho, ka de zdaj delo. On je ešče mali bijo za kosilnico (kaszálogép), ka bi dola pokauso. Dapa tak si je zbrodo, ka sprobá kositi bau, ka bau. Oča pa naj spi na sonci, vej ma pa vrak nede.

Rejsan, mali sin je cejli ograd dola pokauso pa gvušno baug-

še, kak če bi njegvi oča delo opravlo. Malo ma je rauka drvene na gratala, kak ga je kosilnica trausila, da ma je pa tašlau. Kak je pojbič zgotaupo, oča ešče itak spau. Dja ka pa naj zdaj dela, si brodo. Tak je čemeran bijo, ka ga je na prikaulico nikak gora spravo pa ga s travov dola pokrijo, naj nišče na pamet ne vzema, ka on svoja pijanoga očo domau pela.

Gda je domau prišo, pod drejvo stano pa očo tam njau, naj spi, kak dugo de ešče spau. Gnauk, za pau vore, se je gazda prebúdo pa gleda, gde je. Pito je, ka se je zgodilo. Žena pa sin sta ma nika nej prajla. Gnauk samo de gledat ograd, po tistim pita, ka sto je dola pokauso. Nika so ma nej prajli, samo so šli na svojo delo. On si je pa brodo, če ste mi dola pokosili, te dja čas mam ešče spati. S šlagom si je malo vina gutno pa nažmani tadala spau.

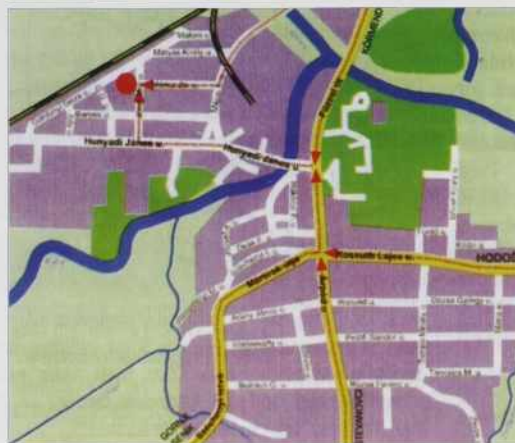
Valerija
Časar

KAUT

MLAŠEČI

HOTEL *Lipa*

Szentgotthárd (Monošter), Gárdonyi u. 1.
Tel./Fax: +36/94/383-060, 383-061

Hotel Lipa, novi hotel v Monoštru (v Szentgotthárdu), Vas vljudno vabi s svojimi storitvami. S svojimi dvaindvajsetimi – okusno opremljenimi – sobami in dvema apartmajema nudi 50 gostom istočasno odlične možnosti za oddih. V prijetni restavraciji za 150 oseb Vas pričakujemo z okusnimi jedmi in kakovostnimi storitvami. Konferenčna dvorana z 200 sedeži je primerna za organiziranje znanstvenih konferenc in različnih sestankov.

***

Szentgotthárd új szállodája, a Hotel Lipa, tisztelettel várja Önt szolgáltatásaival. Huszonkét – a kor igényeinek megfelelően berendezett – kétágyas szobájában és két apartmanjában 50 fő pihenhet egyidőben. 150 főt befogadó hangulatos étteremben izletes ételek és színvonalas kiszolgálás várja Önt. A 200 fős konferenciaterem tudományos konferenciák és tanácskozások megtartására alkalmas.

Lastnik tega bóna dobi v restavraciji Lipa v Monoštru do 30. aprila 2001
10 % popusta.
****

Ezen szelvény tulajdonosa
2001. április 30-ig
10 %-os kedvezményt
kap a szentgotthárdi
Lipa Étteremben.

Restavracija Lipa
10%
Étterem

Na den žensk
so se moški
flajšno obračali
kauli žensk
v Somboteli.

Na den žensk
je imelo
slovensko društvo
v Somboteli
svoj občni zbor,
na šterom
je bila navzoča
tudi
Judita Pavel
(z levi kraj).

NIKA ZA SMEJ...

Samo se vüpa

Mariška pa njeni mauž Gustek sta na fašenek na bal šla. Naša Mariška napona z drugimi splesava, tak ka Gustek samo sedi pa špricere požira. K njema stauipi njegvi najbauksi padaš, Vendel pa ma etak pravi: »Gustek, Gustek! Zakoj pa ti tau dopustiš tvojoj ženi, ka napona z drugimi splesava? Ne bojiš se, ka gnauk samo z nakakim odide?»

Gustek pa: »Dragi moj padaš! Že pet lejt na tau čakam.«

Če bi eške gnauk mladi bio

Starejši zakonski par, oba dva penzionista, sedi v Varaša v parki, gda mimo de edna sploj lepa, dvajsti lejt stara dekla.

Oča si etak zdihavajo: »Oj, sveti Baug, če bi eške gnauk leko dvajsti lejt stari bio...«

Žena pa: »Si nauri? Za pau vöre dobroška čutenja bi kreda bio eške gnauk telko lejt delati?»

Ešče psa nej

Mala Iluška etak pita eden večer svojo mater: »Mama, naj dem v bauto?« Mati pa etak: »Drago moje dejte! Kak bi te pa zdaj kamakoli pū-stila. Vej pa tak dež de pa vōtar fedi, ka se človeki eške pesu smili, ka bi ga tavō zagnau.«

Iluška pa: »Mama! pa ka mo te večerjali?«

»Vej pa oča nam nika prinese iz haute, včasim ma po-vejm.«

I. Barber

Mesna rolada/Zosükano mesau/Göngyölt hús

1 kg mesa (svinskoga, teletinoga ali govedinoga), sau, jajce, klobaso, žir, vodo

Eden vekši (20-30 cm) šnicli sklopfamo. Oba dva kraja solimo in njamo malo stati. Naredimo bole meko cvrtino pa namažemo na mesau. Na srejdji po dugš pa edno tenko klobaso dejemo in cejlo lepau zosüčemo. Na par mejstaj prejk zvežemo. V tepšo dejemo na malo vrauči žir, vodau cüvlegemo in v redlini spečemo. Na centi šurke falate zrejšemo. (Lepše se rejže, če je že mrzlo.)

Dober tek!

Hilda Čabai

Porabje

ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtlet

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukić

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767

e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.